

99 ZWEEPSLAGEN

MEESELENDE
BDSM FANTASIE

99 Zweepslagen
Meeslepende
BDSM fantasie

Clair Nemas

@2023 Clair Nemas

99 Zweepslagen, Meeslepende BDSM fantasie

Eerste druk boek: augustus 2023

Auteur: Clair Nemas

Coverontwerp: Clair Nemas

ISBN: 978-94-64809-49-7

Uitgegeven via: Bravenewbooks.nl

Website: www.bravenewbooks.nl/clairnemas

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook.

1 Michelle

Michelle slaakt een diepe zucht. Ze staat in de woonkamer en staart uit het brede raam. Ze heeft alles wat haar hart maar kan wensen en toch voelt ze zich niet blij. Ze mist wat. Geërgerd haalt ze haar handen door haar lange bruine krullen. Ze kijkt naar haar man die de barbecue aanzet in hun prachtig aangelegde tuin. De paarse lavendel geurt haar door de openstaande schuifpui tegemoet.

‘En hier is nog heerlijke satésaus.’ Het is de stem van Madame Estelle. Zoals iedere dag, maakt ze heerlijke gerechten. Haar hakken klikken op de witte stenen vloer als ze Michelle voorbijloopt. ‘Kom lekker naar buiten Michelle,’ roept ze in het voorbijgaan. De tafel is op het terras gedekt. Michelle is niet in staat zich te bewegen. Ze snapt ook niets van zichzelf. Alles heeft ze. Een prachtige villa, een lieve man, fantastische vakanties naar de mooiste oorden. En toch, ze mist wat. Wist ze maar wat. Dit gevoel, dat ze niet lekker in haar vel zit. Dat had ze vroeger ook vaak op school. Vooral als ze zo opzag tegen die proefwerken. Met een lichte glimlach denkt ze terug aan deze tijd en wat ze deed om gedisciplineerd te blijven. Een manier waardoor ze beter haar aandacht erbij kon houden. Een aanpak die ze nog nooit met iemand had gedeeld. Uit haar groene bureaula pakte ze een liniaal. Haar gedachten zijn weer helemaal in deze tijd. Wat had ze het benauwd, die ene keer dat haar moeder opeens haar kamerdeur opende. Nog net kon ze...

‘Aha, hier ben je.’

Haar man Michael komt binnen en legt zijn grote handen op haar schouders en masseert de druk weg. ‘Kom schat,’ fluistert hij in haar oor. ‘Een heerlijke koude rosé staat voor je klaar. Daarbij de heerlijkste biefstuk zoals alleen madame Estelle kan maken.’ Hij draait haar om en even kijken ze elkaar recht in de ogen. Zachtjes beroeren zijn lippen de hare. Ze voelt de strakke borstkast van haar man. Ze voelt zijn heetheid, zijn passie. Zachtjes duwt ze hem van zich af. Waarom? Waarom heeft zij nu niet hetzelfde fijne opgewonden gevoel?

Michael voelt de afwijzing. Hij kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Sorry Michael, ik denk dat ik gewoon een beetje moe ben,' stamelt ze. Zijn lieve blauwe ogen veranderen in felle donkere spleetjes. 'Dan ben je wel heel vaak moe Michelle,' reageert hij afgemeten. Met grote passen loopt hij bij haar weg en gaat de tuin weer in. Even blijft Michelle staan, het voelt alsof Michael haar een klap heeft gegeven. Hij begrijpt haar niet, ze begrijpt zichzelf niet. Langzaam, met haar hoofd naar beneden gericht, loopt Michelle haar man achterna. De geurende rozen, de hete zon op haar armen. Normaal wordt ze daar blij van, maar nu kan ze het niet voelen. 'Sorry Michael,' stamelt ze en ze laat zich naast hem op de schommelbank glijden. Ze pakt zijn hand. Michael reageert niet. Zacht laat ze hem weer los. In stilte schommelen ze. Ieder in eigen gedachte verzonken. Naast elkaar, maar eigenlijk los van elkaar.

2 De nieuwe tuinman

‘Dit is Hendrik Michelle,’ stelt Michael hem voor. ‘Onze nieuwe tuinman.’

Michelle kijkt geërgerd van haar tijdschrift op. Wat kan haar die nieuwe tuinman nou schelen. Met een ongeïnteresseerde blik neemt ze hem op. Toegegeven, hij ziet er best goed uit. Hij is lang, gespierd. Het witte overhemd staat hem goed, de bovenste knoopjes zijn los. Haar blik blijft even op zijn gekrulde borstharen hangen.

‘Dag, ik ben Michelle,’ zegt ze kort. Ze staat niet op, stug blijft ze zitten. Kort geeft ze hem een knikje en pakt dan haar nagellak uit haar tas. Voor haar is het gesprek voorbij. Het is tijd om haar nagels te kleuren. Met uiterste precisie kleurt ze de nagel van haar pink donkerrood. Voor Hendrik heeft ze geen oog meer. Hoe had Michelle kunnen weten dat dit echt geen handige zet is.

Hendrik kijkt naar het voorovergebogen hoofd van Michelle. Alles in hem komt in opstand. Wat een verwend nest zeg, denkt hij. Haar man Michael loopt verder de tuin in, enthousiast om Hendrik de prachtige orchideeën te tonen. In een reflex buigt Hendrik zich over Michelle heen: ‘Ik zal zorgen dat je echt gaat weten wie ik ben,’ fluistert hij. Voordat Michelle wat kan zeggen, loopt hij Michael achterna. Met open mond en spuwende ogen kijkt Michelle hem na. Nog nooit heeft iemand zo tegen haar durven doen. Hij zou eens moeten weten wie zij is. Voordat hij begonnen is, zal Michelle ervoor zorgen dat hij al is ontslagen.

Zodra haar nagels gelakt zijn, springt ze op. Ze wappert met haar handen, om de nagels sneller te laten drogen. Met ferme stappen loopt ze het pad af. Als ze het gras instapt, blijft haar rode hak in het gras steken. Gefrustreerd trekt ze haar schoenen uit en op blote voeten loopt ze naar de mannen.

‘Michael,’ roept ze. Michael die enthousiast aan het vertellen is over de witte orchidee, draait zich om bij het horen van haar stem.

‘Ja?’ reageert hij met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Ik wil je graag spreken en wel nu.’ Ze hoort Hendrik hoorbaar snuiven. Ze balt haar vuisten. Wat maakt deze man haar toch kwaad.

‘Kan dat niet zo Michelle?’ vraagt Michael geërgerd.

‘Nee, dat kan niet, ik wil je nú spreken.’

Michael, die ziet dat Michelle erg boos is, excuseert zich bij Hendrik. Hendrik maakt er geen punt van. 'Ik loop wel even een rondje door jullie tuin, nou ja door jullie landgoed,' verbetert Hendrik zich met een glimlach. Met een knipoog naar Michelle loopt hij van hen weg.

Zodra hij buiten gehooraafstand is, steekt Michelle van wal.

'Waarom heb je die irritante man aangenomen?' Met rode wangen staat ze te briesen. Michael begrijpt er niets van waarom ze nou zo boos is. Naar zijn weten is er helemaal niets gebeurd. Heeft hij hem alleen maar aan haar voorgesteld. Dit zal weer een van haar slechte buien zijn. Hij zucht en haalt zijn schouders op. 'Michelle, wees nou eens even reëel. Hij is nog niet eens begonnen. Ik heb hem één minuut aan je voorgesteld en nu vind je hem al irritant?'

De stem van Michelle slaat over van boosheid. 'Weet je wat hij tegen mij zei? Weet je dat eigenlijk wel?'

Michael schudt ontkennend zijn hoofd.

'Hij zei...' even slikt ze. 'Hij zei dat hij ervoor zou zorgen dat ik weet wie hij is. Dat is pure bedreiging Michael. Ontsla hem!' Normaal is Michael niet snel boos, maar nu is hij het helemaal zat. En Hendrik vindt hij leuk. Bovendien is het ook helemaal niet makkelijk om aan een goede tuinman te komen.

'Nee, Michelle, zelfs voor jou ga ik niet zo ver. Een tuinman ontslaan? Alleen maar omdat jij hem niet mag na één minuut?'

Verbouwereerd kijkt Michelle haar man aan. Ze kan zich niet herinneren dat Michael haar wel eens iets geweigerd heeft.

'Misschien heeft hij wel gelijk Michelle. Misschien moet JIJ je maar eens verdiepen in mensen en laten zien dat je om ze geeft. En dat geldt niet alleen voor hem. Denk daar maar eens over na.' Zijn woorden treffen haar als messteken. Met grote passen loopt Michael bij haar weg, haar helemaal alleen latend.

3 De belofte

Woedend is ze. Met gebalde vuisten kijkt ze haar man na. Dan laat ze zich zakken in het zachte gras. Ze trekt haar knieën op, slaat haar armen eromheen en legt haar hoofd neer. Zachtjes wiegt ze zichzelf heen en weer, proberend wat troost te vinden. Het suizen in haar oren wordt minder. Langzaamaan wordt haar hoofd helderder. Ze kan toch niet steeds ruzie met Michael maken? Als hij niets wil doen, dan doet zij het wel. Ze krabbelt overeind. Met haar schoenen in haar hand gaat ze op zoek naar Hendrik.

‘Hendrik is zich aan het installeren.’ Het is Madame Estelle die haar dit vertelt. Ondertussen roerend in de pan, een heerlijke Chinese tomatensoep klaarmakend. ‘Wil je een beetje proeven?’ Als Madame Estelle zich omdraait, bemerkt ze dat Michelle alweer weg is.

Met gebalde vuisten loopt Michelle via het geslingerde pad naar de achterkant van de tuin. Daar staat een houten bijgebouwtje, waar Hendrik zich blijkbaar al aan het installeren is. In de houten voordeur is een prachtige uil gekerfd. Iets waar Michelle heel trots op is. Met vlakke hand slaat ze op de voordeur. ‘Hendrik? Hendrik!’

Ze krijgt geen antwoord. Steeds bozer wordt ze. Met twee vuisten slaat ze nu op de voordeur. ‘Doe open nu!’

In één beweging trekt hij de deur open, waardoor haar vuist recht op zijn gespierde borstkast terecht komt. ‘Zo schatje, zit je zo in elkaar?’ zegt hij bij wijze van groet. Voor ze het weet wordt ze meegesleurd naar binnen en trekt hij de deur dicht. Uit haar ooghoeken ziet ze zijn koffer opengeklapt naast het bed staan.

‘Laat me los, eikel!’ Ze slaat met haar armen om los te komen. Hendrik, helemaal niet onder de indruk, grinnikt en pakt haar dan stevig vast. Zijn armen zijn nu vastgeklemd om haar heen. Ze ruikt zijn geur, gek genoeg nog lekker ook. Kippenvel op haar armen. Wat gebeurt er? Ze voelt zich verward. Ze wil weg uit die armen. Weg van dit onbestendige gevoel.

‘Laat me los! Hendrik, alsjeblieft, laat me los!’

Hendrik die de paniek opmerkt laat haar los en duwt haar op zijn bed. Geschrokken kijkt ze naar hem op. Zijn blik is rustig, alsof hij dit dagelijks doet.

‘Laten we één ding duidelijk afspreken,’ fluistert hij. ‘Blijkbaar kan je alles met je man doen, wat jij wilt. Eén ding kan ik je echter wel vertellen. Zo werkt dat NIET bij mij.’

Michelle slikt. Wat gebeurt er met haar? Zij zou hem toch de les lezen, toch zeker niet andersom? Net als ze haar mond opendoet om hem van repliek te dienen is hij haar voor.

‘Ik kan overigens de toekomst voorspellen.’ Zijn donkerbruine ogen lijken wel te schitteren. Een lachje om zijn lippen.

‘Ja vast,’ reageert Michelle schamper.

‘Zeker, jij gaat je laten opvoeden door mij. En weet je dat je zelfs zult smeken om 99 zweepslagen?’

Perplex kijkt Michelle hem aan. Deze man is echt niet goed geworden. Ze veert overeind en gaat recht tegenover hem staan. Dat hij een kop groter is, lijkt haar niet te deren.

‘Je bent niet goed bij je hoofd! Je bent van lotje getikt,’ schreeuwt ze hem toe. Om haar woorden kracht bij te zetten, tikt ze met haar vinger op haar voorhoofd.

‘Ik heb een veel beter aanbod voor je. Ik bied je 10.000 euro. Het enige wat je hoeft te doen is het aan te pakken en uit mijn gezichtsveld te verdwijnen.’ Zo die woorden zijn eruit.

Hijgend staat ze tegenover hem. Ze voelt een zweetdruppel tussen haar borsten doorglijden. Hopelijk iets wat hij niet kan zien. Hendrik zegt niets, uit zijn gezicht is niets op te maken. Dit had ze niet verwacht. Dit bedrag moet hij toch aantrekkelijk vinden?

‘Hendrik, luister nou.’ Haar stem klinkt niet meer zo vast als die was.

‘Jij wilt werken voor geld. Je kunt nu 10.000 euro verdienen, gewoon door zomaar weg te gaan. Zo snel heb je vast nog nooit geld verdiend. En jij kunt het verdienen in één dag.’

Haar hart gaat als een razende tekeer. Gek genoeg is ze niet bang. Wel maakt ze zich ongerust over het opwindende gevoel in haar lichaam.

‘Begrijp ik het goed?’ De wenkbrauwen van Hendrik zijn hoog opgetrokken. ‘Jij biedt mij 10.000 euro, alleen maar om weg te gaan?’

Opgelucht schudt Michelle bevestigend haar hoofd. Hij heeft haar begrepen. ‘Ja Hendrik, dat is mooi geld verdienen toch?’

Uit het niets komt opeens zijn reactie. Hij pakt haar bij de haren en houdt ze stevig vast.

‘Au Hendrik,’ roept ze geschrokken uit. Met beide handen probeert ze haar haren uit zijn hand te bevrijden. Geen millimeter laat hij toe.

‘Dus jij wilt mij op een zijspoor zetten? Jij denkt dat ik gewoon even omkoopbaar ben? Mevrouwetje heeft geld en dan doet ze even "knip" en alles is geregeld?’ Om zijn woorden nog meer kracht bij te zetten, klikt hij met zijn vingers.

Dit heeft Michelle nog nooit meegemaakt. Iemand die zo tegen haar ingaat, iemand die haar zo behandelt. Ze staat nu op het puntje van haar tenen, om de druk op haar haren iets te laten afnemen.

‘Laat me los! Laat mijn haren los, nu,’ schreeuwt ze. Balancerend, als een dansend poppetje, probeert ze te blijven staan. Ze weet niet wat meer pijn doet: haar hoofd, of de woorden die hij haar heeft toegesmeten.

‘Blijkbaar heb je het nog niet helemaal begrepen Michelle,’ fluistert hij in haar oor. Kippenvel op haar armen, maar tijd om erover na te denken hoe dat komt heeft ze niet.

Aan haar mooie bruine krullen, trekt hij haar mee naar beneden.

‘Au! Au! Laat me nou los!’

‘Goed zo, ga maar even zitten. Nee, niet op je billen, op je knieën!’

Om te doen wat hij wil, trekt hij haar haren weer omhoog. Ze kan niet anders dan hem volgen. ‘Oké, oké,’ gilt ze. In een fractie van een seconde neemt ze de koele houten planken onder haar knieën waar.

‘Goed zo Michelle, dit is een mooi begin. Zo zie ik je graag,’ zegt hij op een toon, alsof ze een klein kind is.

Plotseling laat hij haar haren los.

‘En nu wegwezen, je hebt je eerste les gehad. Ga je man iets lekkers te drinken geven. Dat mag wel met dit warme weer.’

Witheet van woede krabbelt Michelle op. Ze kijkt tegen zijn stevige billen in zijn strakke spijkerbroek aan. Hendrik loopt namelijk, alsof er niets aan de hand is, naar de koelkast.

‘Wat jij hebt gedaan, zal je bezuren,’ krijst Michelle. ‘Dit kan zo niet, wacht maar tot ik Michael heb gesproken!’ Met grote passen loopt ze naar de voordeur. Haar rode hakjes compleet vergetend.

Hendrik reageert, alleen niet met de zin die ze gehoopt had: ‘Weet dat ik je net een opdracht gaf Michelle, verpest het niet.’

Ze trekt de voordeur open en smijt hem dicht. Een harde klap galmt na. Met een hoofd die op onweer staat, gaat ze op zoek naar haar man. Vastbesloten hem heel snel te vinden.

4 Twijfel

Op blote voeten rent ze over het gazon. Een klein kiezelsteentje drukt in haar hiel. Ze besteedt er echter geen aandacht aan. Bij het zwembad ziet ze Michael, onderuitgezakt in een ligstoel. Zijn ogen zijn gesloten. 'Michael, die man is gek!' Hard schudt Michelle hem aan zijn arm wakker.

Michael, nog half slapend, doet zijn ogen open. Zijn vrouw staat overstuur voor hem. Knipperend probeert hij het waas voor zijn ogen weg te krijgen. Wat zegt Michelle nou toch? 'Dit kan toch niet. Hendrik is echt gestoord, hij heeft mij op de grond geduwd!'

Maar Michael is zo moe en hij is het zo ontzettend zat. Met een zucht staat hij op. Verdrietig kijkt hij haar aan. 'Eigenlijk wil je altijd je zin krijgen, is het niet Michelle? Ik weet niet meer wat ik moet geloven. Het lijkt erop dat je echt heel erg geschrokken bent. Of weet je het heel goed te spelen, omdat je heel graag wilt dat ik Hendrik ontsla?' Dit had Michelle niet verwacht, met open mond kijkt ze haar man aan.

'Denk je echt, denk je werkelijk dat ik... dat ik dit kan spelen?'

Michael haalt zijn schouders op. Hij weet niet meer wat hij moet denken. Zuchtend zinkt hij weer neer op zijn stoel. Voorovergebogen, zijn hoofd tussen zijn handen.

'Laat maar,' mompelt ze. Met hangende schouders loopt ze weg.

Tranen branden achter haar oogleden. Afleiding heeft ze nodig. Via de open schuifpui loopt ze de luxe woonkamer in. Hoe lang is het al geleden dat ze piano heeft gespeeld? Ze kan het zich niet herinneren.

Ze klapt de zwarte Yamaha open en laat haar vingers over de toetsen glijden. Als vanzelf neemt ze plaats op de kruk. Ze is het niet verleerd.

De warme klanken verwarmen haar hart. Totdat de klanken plaatsmaken voor gedachten. Woorden waar ze juist niet aan herinnerd wil worden: "Je gaat je man iets lekkers te drinken aanbieden. Weet dat ik je een opdracht gaf, verpest het niet."

Gefrustreerd stopt ze met spelen en legt haar handen op haar schoot.

Een diepe zucht ontsnapt uit haar mond. Ze gaat haar man echt geen drinken geven. Toch? Waarom begint ze nou te twijfelen? Haar hele lijf voelt onrustig. Ze schuift de pianokruk naar achteren en staat resoluut op. Dit is echt te belachelijk voor woorden. Waarom zou ze twijfelen.

Met een tijdschrift in haar hand nestelt ze zich op de bank. Weer worden haar gedachten afgeleid. Waarom zei Hendrik dat over die zweepslagen.

'99 zweepslagen. Is die man wel helemaal goed wijs?' Zonder dat ze het beseft, heeft ze deze woorden fluisterend uitgesproken.

'Had je het over mij?'

Verschrikt draait ze zich om en ziet nog net de tuinman via de tuindeuren weglopen. Nog even kijkt hij lachend om en steekt ter groet zijn hand op. De onrust in haar lijf is in alle hevigheid terug. O, wat gênant! Ze heeft gewoon hardop gesproken. En nog wel dat hij blijkbaar hier in de woonkamer was. Haar hele lichaam tintelt en voelt onrustig. Een gevoel wat ze al heel lang niet heeft gevoeld. Ze heeft er van alles voor over om dit gevoel uit haar lichaam te laten verdwijnen. Zal ze het doen? Zal daarmee haar lichaam weer rustig worden?

Geruisloos loopt ze de trap op naar de studeerkamer. Uit de la pakt ze een houten liniaal. Ze slaat hem zachtjes in haar hand, terwijl ze naar de badkamer loopt. De deur draait ze voorzichtig op slot.

In de badkamer staat ze voor de grote passpiegel. Met haar hand streelt ze over haar geruite rok. Zachtjes schuift ze hem omhoog. Ze draait zich om en kijkt in de spiegel. Haar mooie gekante zwarte string kan ze duidelijk tussen haar billen zien. Ze buigt wat voorover. Met de liniaal streelt ze over haar maagdelijke witte billen. Dan haalt ze in één keer uit. Ze kreunt zachtjes en in haar fantasie is dit het begin van de 99 zweepslagen. Ze gaat door en geeft zichzelf tien ferme klappen, vijf op elke bil. Haar billen kleuren al mooi rood en ze geniet volop. Dan gaat haar mobiel.

5 De vergeten afspraak

Het geluid van haar mobiel klinkt hard en heel onwelkom in de badkamer. Snel neemt ze 'm op. Het is haar vriendin Janneke.

In de grote spiegel ziet ze hoe ze erbij staat. Haar rode gloeiende billen. Haar wangen die bijna net zo rood kleuren. De telefoon houdt ze in haar rechterhand en in de andere de houten liniaal.

Janneke zou haar eens zo moeten zien, grinnikt ze in zichzelf. Hmm, toch maar wel beter dat ik even ga afkoelen voordat ik naar beneden ga. Stel je voor dat Hendrik mij zo ziet. Ze hoort amper het geratel van de woorden van haar vriendin aan haar oor.

'Huh, huh, ja, oké, is goed.' Automatisch geeft ze kort antwoord op de vragen die haar vriendin stelt. Zachtjes laat ze de liniaal over haar borsten glijden. Een lichte kreun ontsnapt uit haar mond. Geschrokken houdt ze haar adem in. Gelukkig, mocht haar vriendin iets gemerkt hebben, dan laat ze het in ieder geval niet blijken.

'Vanavond?' De stem van Michelle schiet omhoog. Shit, ze was de afspraak helemaal vergeten.

'Ja, vanavond. Hé, je wil toch niet zeggen dat je het vergeten bent?'

De stem van Janneke klinkt nu niet zo enthousiast meer. Dat begrijpt Michelle ook wel. Vanavond hadden ze sinds tijden weer eens in de kroeg afgesproken en zij vergeet bijna de afspraak. Michelle bijt op haar lip. Een tik van haar, als ze zich niet op haar gemak voelt.

'Sorry Janneke, ik leg het later allemaal wel uit. Het is even niet heel erg makkelijk hier.' Ze heeft de woorden zachtjes uitgesproken.

Tranen staan in haar ogen. Het is helemaal waar. Ze voelt zich zo verward, zo ongemakkelijk. Zo niet fijn.

Janneke voelt haar stemming aan en stelt voor om al over een half uurtje af te spreken. Dan eten ze ook samen en kan zij haar verhaal horen. Michelle die het huis heel graag wil ontvluchten, stemt gelijk toe. Ze hangt op. Nog eentje, denkt ze. Ze tilt haar rokje op. Ze kan er niets aan doen, maar ze voelt zich verdrietig en ook zo geil tegelijk. Ze wil rust en wel nú.

"Klets!" De liniaal voelt zo pijnlijk, maar ook zo lekker. Ze beroert haar klitje, het is zo lekker. Hijgend staat ze achterovergeleund tegen de wasbak aan. En dan voelt ze het zalig samentrekken in haar lichaam. Heerlijk ontspannen loopt ze de badkamer uit. Grinnikend legt ze de liniaal weer op z'n plekje.

In haar inloopkast glijden haar handen over haar jurkjes. Twijfelend of ze het gele jurkje moet aantrekken of die korte, sexy rode. Ze voelt zich baldadig en kiest voor het laatste. Snel kleedt ze zich om. Haar borsten komen hier zo prachtig mooi in uit. Trots lift ze ze even omhoog. Een glimlach om haar lippen. Hoe zou Hendrik dit vinden staan? Geërgerd schudt ze haar lange haren naar achteren. Die man domineert haar brein!

Ze rent de trap af met de sleutels van haar Porsche in haar hand. Een blik in de woonkamer laat zien dat die leeg is. Michael zal vast ergens in de tuin bezig zijn. Daar gaat ze nu echt niet naar toe. Stel dat Hendrik daar ook is.

Een appje maar dan: "Sorry Michael, ik moet even nadenken. Ik ben met Janneke de kroeg in, ben laat terug. X"

Zonder enige twijfel heeft ze besloten haar man zeker geen drinken aan te bieden. Hendrik kan de pot op.

Oei, als ze eens wist wat er die avond tussen Michael en Hendrik gebeurde, was ze niet zo vastbesloten weggegaan.

6 Verbond

'Hi Michael, ook een biertje?'

Michael kijkt naar Hendrik die voor hem staat met twee flesjes bier.

De koude damp komt ervan af. Verleidelijk, aanlokkelijk.

'Ach ja, waarom ook niet.' Michael pakt het biertje stilzwijgend aan. Hij

baalt ontzettend dat hij ruzie heeft gehad met Michelle. Nu is ze ook

nog eens weggegaan naar Janneke. Ze moest nadenken had ze

geschreven. Een dikke rimpel verschijnt boven zijn wenkbrauwen.

Nadenken, wat kan dat betekenen?

'Proost, op een mooie zomer mét een schitterende onderhouden tuin.'

'Proost,' prevelt Michael terug, zijn flesje omhoogtillend. Zelfs een

kleine lach kan er niet vanaf. Een vlieg landt op zijn arm. Zachtjes

schudt hij hem van zich af.

Hendrik beseft dat hij even niets moet zeggen. Aan alles ziet hij dat

Michael er doorheen zit. In zijn hoofd ontvouwt zich een plan. Zou

Michael daarvoor open kunnen staan? In de korte tijd dat hij hier is,

heeft hij de situatie allang ingeschat. Michael is helemaal niet blij. Een

goedzak is het. Michelle heeft hem helemaal in de tang. Zal hij

werkelijk alles toelaten hoe Michelle het wil? Dat zou dan betekenen

dat hij hier niet lang meer is. Schijnbaar rustig neemt hij plaats op de

ligstoel naast Michael.

Een diepe zucht van Michael.

'Wat is er man?' vraagt Hendrik, op een manier alsof hij niets vermoedt.

Michael haalt zijn schouders op. 'Niks bijzonders,' reageert hij

korzelig.

'Ha, vast. Volgens mij zit jou iets ontzettend dwars. Ja, ik durf erom te wedden dat dat zo is.'

Michael twijfelt. Zal hij het Hendrik vertellen? Eigenlijk gaat het hem niets aan, maar aan de andere kant is hij ook het probleem.

'Weet je Hendrik,' begint hij voorzichtig. 'Ik weet niet zo goed hoe ik het moet vertellen, maar Michelle eh... ze heeft het niet zo op je.'

Gespannen kijkt hij hoe Hendrik op zijn woorden reageert.

Rustig neemt Hendrik nog een slok. Hier kijkt hij uiteraard niet zo van op. Michelle heeft hem zelfs 10.000 euro geboden om te verdwijnen.

En dat intrigeert hem mateloos. Hij krijgt het beeld van Michelle,

zittend aan zijn voeten voor zich. De bobbel in zijn broek wordt groter. Snel trekt hij zijn benen op, om dit voor Michael te verbergen.

‘Dus ze wil mij weg hebben?’ Michael knikt bevestigend. ‘En jij vindt dat goed? Je gaat me nu dus ontslaan?’ Met ingehouden adem wacht hij op het antwoord van zijn werkgever.

Michael haalt zijn hand door zijn blonde haren. Het lijkt wel of er een prop in zijn keel zit, zo dichtgeknepen zit die. ‘Eh, nou ja, ze voelde zich bedreigt door jou, of zoiets.’ Even glijdt er een lach over het gezicht van Hendrik, maar die heeft hij snel weer in de plooi.

‘Zo, zo, bedreigt zeg je? Dat is nogal wat.’ Hendrik besluit tot de aanval over te gaan. ‘Weet je Michael, ik begrijp haar gedrag echt niet. Hoe kan zij mij nu al niks vinden? Ik ben er net een dag.’

Taxerend kijkt Michael hem aan. ‘Je schijnt gezegd te hebben dat ze wel zou weten wie jij bent of zoiets. En later heb je haar op de grond geduwd.’

Hendrik zet de aanval voort. ‘Heb je wel door dat ze mij niet eens zag staan? Ze ging verder met het lakken van haar mooie nagels, alsof ik er gewoonweg niet was.’ En hij doet de beweging van Michelle op zijn eigen nagels na. Gefrustreerd kijkt hij Michael aan.

‘Ja, toen heb ik in een opwelling tegen haar gezegd dat ze heus wel kennis met mij zou maken. Hoe kon ik het weten dat ze daar zo boos over kon zijn?’

Met een hoofdknik laat Michael blijken dat hij dit begrijpt.

‘En weet je wat ze toen deed?’ De stem van Hendrik wordt zachter. Hij kijkt om zich heen om zich te verzekeren dat madame Estelle niet in de buurt is. Hendrik buigt zich voorover naar Michael. ‘Ze bood mij 10.000 euro aan.’

‘Ze bood je wat?’ de stem van Michael schiet uit. ‘Ze heeft je geld aangeboden?’

Hendrik schudt zijn hoofd heftig bevestigend op en neer.

‘Geld om te vertrekken? Mijn geld, zonder met mij te overleggen?’

‘Ja man! Ze kwam gewoon naar mijn huisje. Ik was van alles aan het installeren en bonken dat ze deed op mijn deur. Ik schrok me rot en trok de deur open. Haar vuist kwam hier terecht.’ Hendrik wijst naar zijn blote bovenlijf.

‘Vind je het dan gek dat ik haar vastpakte. En ja, ik vond haar gedrag écht ontoelaatbaar. Dat heb ik haar ook laten blijken. Want Michael, zo laat ik mij door niemand behandelen. Ook niet door haar.

Ontoelaatbaar gedrag zeg ik je!’ Met een klap zet Hendrik zijn lege

biertje op het tafeltje en staat op. 'Ik haal nog een biertje voor ons. Dan hoor ik graag of ik morgen dien te vertrekken of niet.' Michael hoort de voetstappen van Hendrik wegsterven.

Onrustig staat Michael op en loopt de geurende tuin in. Hij hurkt bij zijn mooie witte orchidee en strijkt er met zijn hand overeen. Hij laat de woorden van Hendrik tot zich doordringen. "Ontoelaatbaar gedrag". Gek, zo heeft hij er nog nooit over nagedacht. Maar eigenlijk klopt het wel. Van alles heeft hij haar gegeven. Een Porsche, dit mooie huis, mooie vakanties en feesten in de tuin. Wat krijgt hij er eigenlijk voor terug? Ooit was hij dé man voor haar. En nu? Nu ziet zij hem helemaal niet meer staan. Ze smijt met zijn geld zonder dat hij het weet. Niet eens een afscheidsoen krijgt hij. Nee hoor, alleen een appje dat ze met haar vriendin weg is. Michael wordt steeds kwader en kwader.

Zodra Hendrik terug is, knalt Michael de woorden eruit. 'Ik ga je niet ontslaan. Ik ben haar gedrag meer dan zat. Echt veel doe ik voor haar. En wat krijg ik? Helemaal niets! Zelfs een kus kan er niet meer vanaf. En wanneer ik voor de laatste keer seks heb gehad, kan ik mij ook niet meer herinneren.' Even hapert zijn stem en zachter volgt zijn bekentenis. 'Ik laat alles maar toe. Ik heb alles geprobeerd, echt waar, maar ik weet niet meer wat ik kan doen.'

Hendrik knikt. Hij begrijpt het. 'Eigenlijk heb jij dus van alles geprobeerd om jullie huwelijk te redden.' Geen vraag, het is een constatering.

'Ja!' een reactie, recht uit het hart van Michael. 'Zo is het precies.' Het verbaast Hendrik niets. 'En laat mij raden: het komt alleen van jouw kant?'

'Ja,' mompelt Michael verslagen. 'Ons huwelijk is gewoon ten einde. Kut! Ons huwelijk is niets meer.' Met tranen in zijn ogen kijkt hij Hendrik aan. 'En weet je wat het gekke is? Nog steeds ben ik verliefd op haar. Ik wel, maar ze ziet mij gewoon niet meer staan.' Hopeloos kijkt hij Hendrik aan.

Het hele lichaam van Michael laat hem weten dat dit precies de emotie is die hij nodig heeft voor zijn plan. Het is nu of nooit.

'En als ik dit nou eens kan keren voor jullie? Hoe zou je dat vinden?' Verbluft kijkt Michael hem aan. 'Hoe bedoel je keren? Ik heb al van alles geprobeerd hoor. Wat kan ik nou nog meer doen?'

Hendrik schudt zijn hoofd. 'Niet jij, maar zij. JIJ bent niet degene die aan de gang moet, dat is ZIJ.'

Opnieuw de stilte. Je hoort het ruizen van de wind tussen de bladeren van de berkenboom.

'Hoe zou je dat in godsnaam kunnen keren?' doorbreekt Michael de stilte.

Hendrik geeft Michael een por op zijn schouder. 'Luister Michael. Als je dit echt wilt. En je moet het zeker weten, dan kan je het aan mij overlaten. Het enige wat ik van jou nodig heb is toestemming om haar wat uit te dagen. Toestemming om haar wat opvoeding bij te brengen en natuurlijk jouw woord dat je mij niet zomaar de laan uitstuurt.'

Verbluft kijkt Michael hem aan. 'Je, je... gaat haar opvoeden? Maar ze is een volwassen vrouw!'

Hendrik knikt. 'Ja, dat weet ik.'

'Hoe ga je dat doen dan? Je gaat haar toch geen pijn doen?'

'Kom, laten we een stukje door de tuin lopen. Dan leg ik het je uit.'

7 De overeenkomst

'Laten we naar het "vuurterras" lopen,' stelt Michael voor. De schemering is ingevallen, een koele avondlucht doet zijn intrede. Het grindpad knarst onder hun slippers als ze over het kronkelige pad lopen. Michael schopt een groter steentje weg, hij is in gedachte verzonken. Hoe gaat Hendrik dit doen? Natuurlijk wil hij zijn huwelijk redden. Ja, hij vindt dat Michelle ontoelaatbaar gedrag vertoont. Zo graag wil hij dat het allemaal verandert. Maar nee, hij wil niet dat ze pijn heeft. Ze is godsamme een volwassen vrouw.

'Michael?' onderbreekt Hendrik zijn gedachte. 'Mag ik je nog een paar vragen stellen voordat ik mijn plan ontvouw?' Hendrik zit namelijk nog met één punt muurvast. Michael is te soft, te lief. En dat is nou net wat Michelle niet nodig heeft. Michael zou het nooit toestaan dat zijn lieve Michelle met de zweep ervan langs zou krijgen. En hoe zou hij reageren op zijn idee dat ze in een bench gaat slapen? Hij zou vast een hartaanval krijgen. Hendrik grinnikt hardop, wat een geïrriteerde blik van Michael oplevert.

'Wat is het wat je mij wil vragen. Ik neem aan dat het geen lachwekkende vraag is,' reageert Michael afgemeten. Hendrik, die zich op zijn plek gezet voelt, verontschuldigt zich direct.

'Sorry Michael, het is meer de situatie. Misschien ook wel een beetje zenuwen,' verzint hij ter plekke.

Michael knikt kort. 'Oké, Welke vraag heb je voor mij.'

Aangekomen op de "vuurplaats", ruikt het nog naar het houtvuur wat onlangs aan is geweest. Een grote berg as ligt in de grote vierkante bak. Houten stoelen staan eromheen. Hendrik neemt op één van de houten stoelen plaats. Michael nog niet, hij wil eerst het vuur aansteken.

'Ik wil graag weten waar je het liefst op vakantie zou gaan,' gooit Hendrik eruit.

'Op vakantie?' Ontstelt kijkt hij Hendrik aan. Hij had van alles verwacht, maar deze vraag echt niet. 'Waarom zou je in godsnaam willen weten waar ik heen zou willen op vakantie?'

'Dat leg ik je zo uit. Ik heb gewoon even wat antwoorden nodig. Op een plek, waar je best langere tijd zou willen zijn. Ik vertel je zo waarom ik het wil weten. Echt.'

Michael zucht. 'Oké dan. Terwijl ik nadenk, stook ik ondertussen het vuur even op.' De geur van eikenhout dringt zijn neus binnen als hij de opslagplaats inloopt. Netjes gestapeld, hoog in rijen, staan de blokken hout, wachtend om opgebrand te worden. Met houtblokken, aanmaakhoutjes en lucifers loopt hij terug, Op de rand van "de vuurplaats" gaat hij zitten en plaatst het hout in het midden van de bak.

Een diepe rimpel op zijn voorhoofd. Waar hij heen wil? Tja, er zijn zoveel landen. In Afrika zijn de wildebeesten fantastisch om te zien. Indonesië, daar kan je prachtig duiken en snorkelen. Nieuw-Zeeland heb je prachtige natuur. Zijn hele lijf komt in opstand. Hij wil helemaal niet denken aan vakanties. Hij wil gewoon op de schommelbank met Michelle zitten. Met een wijntje in hun handen. De energie die tussen hen losbarst. Elkaar uitkleden onder de sterrenhemel. Michelle die haar handen over zijn lichaam laat gaan en precies weet wat hij lekker vindt. Zijn broek knelt. Dit is wat hij wil, waar hij naar verlangt. Niet op vakantie gaan!

'Hatsjoe.' Ruw wordt hij door een niesende Hendrik uit die heerlijke fantasie gehaald. Snel duwt hij zijn broek wat meer naar beneden voor wat extra ruimte. Beseffend dat Hendrik op een antwoord wacht, denkt hij weer over een vakantiebestemming na.

Langzaam begint het vuur te flakkeren, zijn ogen zijn erop gefixeerd. Zijn gedachten zijn bij het Great Barrier Reef. Hoe prachtig hij daar gesnorkeld en gedoken heeft. Toen nog samen met zijn lieve Michelle. Maar ze wilde niet meer zo in de zon. "Daar wordt mijn huid te snel oud van", had ze gezegd. En het landschap is daar zo adembenemend mooi. Rustig wordt hij daarvan. Zou hij daar het liefst weer heen gaan? Samuel, zijn vriend, vroeg het laatst nog of hij en Michelle langs wilden komen. Hij zit daar een jaar voor zijn werk.

'Australië,' zijn stem klinkt gedecideerd als hij het vakantieland hardop uitspreekt.

'Oké, dank je wel,' reageert Hendrik zachtjes. 'Je weet het zeker?' Michael knikt kort.

'Een andere vraag heb ik nog voor je. Hoeveel is dit je waard?' Als hij de niet begrijpende blik van Michael ziet, stelt Hendrik zijn vraag concreter.

'Wat is het je waard dat Michelle jou weer ziet staan. Dat jullie weer samen zijn. Lachen, leuke dingen doen, seks hebben. Gewoon waarom

je met haar getrouwd bent man. Wat als je dat weer terug hebt. Hoeveel is dat je waard?’

Uit het diepste van zijn hart weet hij dat dit is wat hij wil. Hij wil zijn vrouw terug. Het is hem een fortuin waard. ‘Het is mij alles waard,’ barst Michael los. ‘Dit is wat ik wil. Ik wil helemaal niet op vakantie, ik wil bij Michelle zijn.’

Hendrik knikt ten teken dat hij het begrijpt. ‘Je zult wel heel nieuwsgierig naar mijn plan zijn,’ gaat hij door. ‘Toch nog een laatste vraag. Kan je ertegen als Michelle pijn heeft?’

‘Wat is dat nou voor stomme vraag. Natuurlijk wil ik dat niet. En dat accepteer ik ook niet van jou!’

Oei, als ogen konden doden, was ik nu dood geweest bedenkt Hendrik zich. Dit moet ik rustig verder oppakken. ‘Eh, Michael. Eerder heb ik gezegd dat opvoeden belangrijk is. In de opvoeding heb je straffen én belonen.’

‘Doe niet alsof ik achterlijk ben,’ stuift Michael op. ‘Zeg wat je te zeggen hebt, ik ben dit raadspelletje meer dan zat.’

Hendrik steekt zijn hand op, laat blijken dat hij het begrepen heeft.

‘Luister Michael,’ de stem van Hendrik wordt indringender nu. ‘Ik zal niets doen voordat ik jouw en haar instemming vooraf heb gekregen. Ik beloof je dat ik geen blijvend letsel aanbreng. Ze krijgt ook een stopwoord. Als het haar te veel wordt, dan stop ik. Echt waar.’

Michael voelt hoe hard zijn hart tekeergaat. Waar gaat dit heen? In de verte hoort hij muziek, waarschijnlijk van een feestje een aantal straten verderop.

‘Maar,’ dwingt Hendrik zichzelf verder te gaan. ‘Ik ga haar opvoeden. Dat betekent dat ik haar zal belonen als ze het goed doet. Maar als ze niet aan mijn maatstaven voldoet, zal ze dat voelen.’

In één heftige beweging staat Michael op en loopt op Hendrik af. ‘Je gaat, je gaat haar slaan?’ Met gebalde vuisten staat hij voor de stoel waar Hendrik in zit.

Langzaam komt ook Hendrik overeind. Een kleine ruimte tussen hen overlatend.

‘Ja Michael, als dat nodig is dan doe ik dat. En geloof mij, het is ontzettend effectief.’

‘Nee! Je bent gek Hendrik, knettergek ben je! Natuurlijk kan ik dat niet aanzien. Ik houd van haar!’ Tranen prikken in zijn ogen. Gebeurt dit echt?

Hendrik zet zijn handen in zijn zij en brengt zijn gezicht nog dichterbij Michael toe.

‘Dus dat is wat je wil? Jij wilt écht de situatie houden zoals die is? Je geeft je huwelijk dus op door nu niets te doen, terwijl je het wél kan oplossen?’

Sprakeloos staart Michael hem aan.

‘Er is geen andere weg Michael. Dit kan niet anders. Mijn vraag is: Kan je dat aan? Kan je het aan om te zien als Michelle pijn heeft. En het dan ook nog eens op kunnen brengen om haar zélf te laten worstelen en niet in te grijpen. Nou? Kan je dat?’

‘Godsamme!’ Woest draait Michael zich om. Hij loopt naar de grote kastanjeboom en slaat met zijn vuisten op de knoestige stam.

‘Godsamme!’

Hendrik laat hem begaan. Hij begrijpt het ook wel. Het is ook niet niets wat hij van Michael vraagt. Michael zijn handen zijn geschaafd. Gek genoeg een weerspiegeling van zijn hart. Hij zucht, leunt met zijn hoofd tegen de stam. Welke keus heeft hij? Doorgaan zoals het nu is, is niet wat hij wil. Alles heeft hij geprobeerd. Hoe was die uitspraak ook alweer? "Als je doet wat je deed, krijg je wat je kreeg". Zijn schouders voelen loodzwaar als hij zich omdraait. Hij is er klaar voor om het plan te horen. Wat het ook is, één ding is zeker: Michelle mag geen blijvend schadelijk letsel oplopen. Schijnbaar rustig loopt hij terug naar het vuur, waar Hendrik op hem wacht.

8 Getekend

'Vertel je plan.' Kort en afgemeten klinkt Michaels stem. Opgelucht dat Michael geïnteresseerd is, komt Hendrik overeind.

'Je zult er geen spijt van krijgen Michael. Alleen is er wel uithoudingsvermogen nodig.'

Michael haalt zijn schouders op. Dat is hij in zijn werk als directeur marketing wel gewend.

'Ben je het ermee eens dat het niet handig is als jij hier in de buurt bent als ik Michelle aanpak?'

'Dat weet ik niet. Eerst wil ik alles van je horen.' Michael wordt duidelijk ongeduldig.

Hendrik steekt van wal. Als je op een afstand zou kijken, dan denk je dat het een gewoon gesprekje is. Twee mannen tegenover elkaar. Hendrik die met handgebaren zijn plan duidelijk maakt. Michael die geconcentreerd luistert en enkele vragen stelt.

'Ik heb behoefte aan cognac. Laten we teruglopen naar het huis. Daarna zal ik je mijn beslissing laten weten,' zegt Michael als hij het hele verhaal heeft aangehoord.

'Eerst even het vuur doven.' Michael pakt een emmer water en dooft het vuur wat net op gang was gebracht. Te onrustig is hij om hier lekker bij te kunnen zitten. Onder het schijnsel van de maan lopen de mannen terug. Michael kijkt omhoog. Naast de maan, twinkelen talloze sterren in de lucht. En opeens heeft hij het volle besef: áls hij meegaat met het plan van Hendrik, dan is hij morgen al weg. Dan gaat hij dit achterlaten voor een half jaar. Zes maanden weg, seizoenen missen, zijn vrouw niet zien. Ze hadden al weinig samen, maar dan gewoonweg helemaal niets meer. Een steek in zijn buik. Waarom gaat dit allemaal zo snel? Waarom kan het niet gewoon zoals vroeger zijn. Een diepe zucht ontsnapt uit zijn mond.

'Het komt goed, echt waar.' Het is Hendrik die naast hem loopt en een verwoede poging doet om hem gerust te stellen.

Stil is het in het huis. Leeg, ongezellig. Michael loopt naar de hoge kast waar zijn lieveling cognacglas staat: zo'n lekkere grote bel. Zijn ogen rusten op de foto op de middelste plank. Hun trouwfoto waarbij Michelle en hij elkaar stralend lachend aankijken. Voorzichtig pakt hij de foto op en houdt hem in zijn handen. Zijn gedachten tuimelen rond.

Zijn ogen worden vochtig. Dit is wat hij wil. En dit is het moment dat hij weet dat hij niet anders kan. Hij gaat het doen.

Langzaam zet hij de foto terug en pakt in slow motion twee cognac glazen uit de kast. In de kast ernaast staat de cognac fles. Met een piepend geluid gaat de kastdeur open. Ook een geluid wat hij een tijd niet zal horen. Kom op, praat hij zichzelf moed in. Nu moet je doorzetten. Een overeenkomst opmaken had Hendrik het over.

Belangrijk om geen problemen te krijgen onderling. Nou, laten ze het maar doen voordat Michelle thuiskomt. Als geen ander weet hij dat je soms snel moet handelen. Als hij terugloopt zie hij dat Hendrik de tuinstoelen al klaar heeft gezet. Ze staan voor de voordeur. Handig, dan kan Michelle zeker niet om hen heen. Hendrik zelf is nergens te bekennen. Vast naar de wc, denkt Michael. Hij ploft neer op de stoel en neemt een flinke slok. Hij sluit zijn ogen en voelt hoe de vloeistof door zijn keel glijdt. Een scherpe smaak blijft achter.

‘En?’ Zonder dat hij het heeft gemerkt is Hendrik terug. Hij opent zijn ogen en ziet hem met een laptop in zijn hand voor hem staan.

‘Wat en?’ Voor het eerst irriteert Michael zich aan Hendrik die alsmaar aan het duwen is.

‘Doe je mee? Ga je ervoor?’

‘Ik heb je toch gezegd dat ik het zeg als mijn cognac op is?’ Ter illustratie tilt hij zijn glas op. Hendrik begrijpt het. Zwijgzaam gaat hij naast hem zitten.

‘Ik doe het.’ Hard heeft hij de woorden uitgesproken. De klanken resoneren in zijn oren na. Hij kan niet meer terug, hij gaat het aan. Hendrik geeft hem een kneepje in zijn arm. Een teken dat hij begrijpt hoe moeilijk het voor hem is. Dan heft Hendrik zijn glas op en kijkt Michael indringend aan.

‘Op je vrouw Michael. Je krijgt Michelle terug, dat beloof ik je. Hier zal ik alles aan doen.’ Angst, verdriet, boosheid, hoop: Michael weet niet welke emotie nu de boventoon voert.

‘Laten we het afhandelen,’ zegt Hendrik en hij klapt zijn laptop open. De vingers van Hendrik vliegen over de toetsen. De voorwaarden leest hij vervolgens voor.

‘De personen Michael en Hendrik komen het volgende overeen: Hendrik zal voor een (her)opvoeding zorgen van Michelle de komende zes maanden.’

Het lijkt wel of iemand hem met een mes door zijn longen steekt, zo benauwd krijgt hij het. Zo lang zijn Michelle niet zien, het lijkt bijna onmogelijk.

‘Deze opvoeding kan worden ingevuld zoals Hendrik dit het beste lijkt. Er hoeft nergens eerst toestemming voor gevraagd te worden.

Hendrik zal ervoor zorgdragen dat er geen blijvend lichamelijk letsel zal ontstaan aan Michelle.’

‘Ja, dat laatste vind ik heel belangrijk,’ onderbreekt Michael hem.

Hendrik kijkt op en knikt bevestigend. ‘Ik ga verder,’ reageert hij onnodig.

‘Michael zal Hendrik ondersteunen in de opvoeding zonder vragen te stellen. Hendrik is niet aansprakelijk voor eventuele schade, zowel lichamelijk, geestelijk als materieel. Hendrik kan de komende zes maanden niet worden ontslagen door Michelle of Michael. En? Wat vind je ervan?’

Michael zwijgt en pakt de laptop over. Nogmaals leest hij wat er staat. Hij vraagt zich nogmaals af of dit echt is wat hij wil. Maar slechter dan nu kan het eigenlijk niet worden.

‘Ik mis het stopwoord voor Michelle,’ zegt hij. Hendrik pakt de laptop terug en vult dit aan de overeenkomst toe.

‘Dan ga ik het nu printen en kunnen we het gelijk tekenen oké?’

Michael knikt, maar in gedachten is hij ergens anders. Ondersteunen in de opvoeding: dat betekent dus gewoon weggaan. Met een wee gevoel drinkt hij zijn glas cognac leeg. Welke hij direct weer bijvult.

‘Hier.’ Hendrik die terug is geeft hem het blad met de overeenkomst erop. Een laatste keer leest Michael het door. Het is precies de tekst zoals eerder in de laptop gelezen.

‘Heb je een pen?’ Hendrik geeft het hem. ‘Op de toekomst dan maar’ en hij zet zijn handtekening. Met een diepe zucht geeft hij de

overeenkomst aan Hendrik. De man aan wie hij Michelle voor zes maanden toevertrouwt. Iemand anders zou hem voor gek verklaren, maar hij heeft al vaker zo deals gesloten. Snel, intuïtief wetend dat het goed is. Alleen is het voor het eerst dat het nu niet gaat over zaken, maar over hem en zijn Michelle. Hendrik zet ook zijn handtekening.

‘Proost,’ roept Michael uitgelaten uit. Het is weer licht in zijn hoofd.

Het gaat gewoon lukken. Even geduld hebben en dan is zijn leven weer helemaal op orde.

Hendrik lacht en proost mee. ‘Op jullie.’ In één keer klokt Michael de inhoud van zijn glas achterover.

Ze praten nu weer over de gewassen in de tuin. Een hobby die ze allebei bezitten. Opeens schiet Hendrik nog iets te binnen.

‘Ik heb nog één ding nodig.’

‘Wat? Een Porsche zeker.’ Hard lachend om zijn eigen grap slaat Michael met zijn hand op zijn knie. Hendrik beseft dat Michael ver heen is. De sleutels moet hij echter toch echt even krijgen.

‘Nee, dat niet. Wel de sleutels en de codes van je huis.’

‘Ja, ja,’ reageert Michael laks. Hendrik werpt een blik op zijn horloge: 23.30 uur. Het kan zomaar zijn dat Michelle hier zo staat.

‘Michael,’ iets indringender nu. ‘Kan je de sleutels en de codes voor mij pakken? Nu?’

Met moeite staat Michael op. Waggelend loopt hij via de openstaande voordeur naar binnen. Uit de bovenste la van het mooie mahonie kastje, pakt hij de sleutels. Ergens in zijn achterhoofd dringen zich twee vragen op: hoe zal Michelle op dit alles reageren en heeft hij er echt goed aan gedaan.

9 Verrassing

Ongeduldig kijkt Hendrik weer op zijn horloge. Inmiddels is het 02.00 uur in de nacht en nog is Michelle niet thuis. Rusteloos loopt hij door de woonkamer. Michael is net naar boven gegaan. Hij lag te kotsen in de wc, ziek na al die drank.

Hij begrijpt er niets van dat Michael zijn schouders ophaalde toen hij vroeg of het niet gek was dat ze hem niet even appt hoe laat het zou worden. Nou, bij hem gaat ze dit straks heel anders doen. Een glimlach om zijn lippen. Dit is voor haar echt de laatste keer dat dit zo gebeurt. De grote bruine hoekbank met de losse kussens lonkt uitnodigend. Vastbesloten om het alleen-zijn wat te veraangenamen, loopt hij ernaartoe. Hij laat zich vallen tussen de heerlijke kussens. Zijn hand verdwijnt in zijn broek. In gedachten zit Michelle boven op hem. Hem aankijkend en er alles aan doen om het hem naar zijn zin te maken. Zijn handen om haar warme gloeiende billen. Hij kreunt hardop, wat hem direct tot zijn positieven brengt. Zal madame Estelle hem gehoord hebben? Zenuwachtig luistert hij naar de geluiden om hem heen. Het enige wat hij hoort is het tikkende geluid van de grote wandklok. Hij zucht, laat hij dit genot maar tot later bewaren.

Hij moet ingedommeld zijn, want hij wordt wakker van het gemorrel in het slot. 03.30 uur wijzen de wijzers op de wandklok aan. Hendrik voelt zijn hart sneller slaan. Daar zal je haar dan eindelijk hebben. Direct klaarwakker springt hij op, geheel klaar voor de confrontatie. Op zijn tenen loopt hij Michelle tegemoet. Onderweg grist hij de overeenkomst van de eetkamertafel.

Nietsvermoedend komt Michelle neuriënd binnen. Een heerlijke avond heeft ze gehad. Alles lijkt opeens veel lichter. Ze heeft het met Janneke gehad over een gaaf feest dat ze gaat organiseren. En Janneke gaat dan proberen om Hendrik voor de gein te versieren. Kijken hoe hij daarop reageert. Het idee vindt ze toch zo lachwekkend. 'Zo, wij dachten we komen ook eens thuis?' De barse stem van Hendrik klinkt luid in de ruimte. Geschrokken blijft ze stokstijf staan en kijkt naar de grote gestalte die rustig op haar afloopt. 'Hendrik?' Haar stem klinkt gejaagd. Halverwege de gang blijft hij leunend met zijn rug tegen de wc-deur staan.